

Vergaderjaar 2009–2010

29 383

Meerjarenprogramma herijking van de VROM-regelgeving

Nr. 141

BRIEF VAN DE MINISTER VAN VOLKSHUISVESTING, RUIMTELIJKE ORDENING EN MILIEUBEHEER

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 4 december 2009

Ontvangen ter Griffie van de Tweede Kamer op 7 december 2009.
De vastgestelde algemene maatregel van bestuur treedt niet eerder in werking dan op 4 januari 2010.

Overeenkomstig artikel 21.6, zesde lid, van de Wet milieubeheer stel ik u hierbij in kennis van een voorgenomen wijziging van het Besluit emissie-eisen grote stookinstallaties milieubeheer A (hierna te noemen: BEES-A).

De wijziging voorziet in een nadere implementatie van richtlijn nr. 2001/80/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2001 inzake de beperking van de emissies van bepaalde verontreinigende stoffen in de lucht door grote stookinstallaties (PbEG L 309), hierna te noemen: LCP-richtlijn.

Nederland is gehouden de LCP-richtlijn volledig en juist om te zetten naar nationaal recht. In 2004 is die richtlijn in het BEES-A geïmplementeerd, voor nieuwe stookinstallaties. Voor bestaande stookinstallaties is daar nog niet in voorzien. Deze voldoen feitelijk al wel aan de eisen van de richtlijn. De voorgenomen wijziging maakt een en ander ook juridisch rond.

De LCP-richtlijn heeft betrekking op de emissies van zwaveldioxide (SO₂), stikstofoxiden (NO_x) en totaal stof, veroorzaakt door stookinstallaties met een thermisch vermogen van 50 megawatt of meer. Binnen het raamwerk van de Europese regelgeving geldt de LCP-richtlijn als een minimum vangnet. De betrokken installaties zijn namelijk ook onderworpen aan richtlijn nr. 96/61 van de Raad van de Europese Unie van 24 september 1996 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging (PbEG L 257), de zogeheten IPPC-richtlijn. De krachtens de Wet milieubeheer (hierna: de Wm) verleende vergunningen voor stookinstallaties als bedoeld in de LCP-richtlijn zijn inmiddels afgestemd op de IPPC-richtlijn. De eisen op grond van de IPPC-richtlijn zijn in de regel strenger dan die van de LCP-richtlijn.

De LCP-richtlijn verdeelt stookinstallaties in drie categorieën, afhankelijk van de periode waarin vergunning als bedoeld in artikel 8.1 van de Wm is verleend. Deze categorieën zijn:

- Categorie I: stookinstallaties waarvoor vergunning is verleend vóór 1 juli 1987;
- Categorie II: stookinstallaties waarvoor vergunning is verleend in de periode van 1 juli 1987 tot 27 november 2002, en
- Categorie III: stookinstallaties waarvoor op of na 27 november 2002 vergunning is verleend.

Voor stookinstallaties die onder categorie I vallen (in de LCP-richtlijn en in het BEES A worden deze aangeduid als «bestaande installaties»), golden volgens de LCP-richtlijn tot 1 januari 2008 geen emissiegrenswaarden. Voor de periode vanaf 1 januari 2008 hebben de lidstaten ingevolge de LCP-richtlijn de keuze om voor categorie I-installaties ofwel een zogenaamd nationaal emissiereductieplan als bedoeld in die richtlijn op te stellen en uit te voeren, ofwel aan die installaties emissie-eisen op te leggen die voldoen aan deze richtlijn.

Bij de implementatie van de LCP-richtlijn is in eerste instantie gekozen voor de eerste optie, het opstellen van een nationaal emissiereductieplan. Inmiddels is gebleken dat de betrokken bedrijven geen behoefte hebben aan een reductieplan, mede omdat hun installaties al aan de strengere emissiegrenswaarden van de IPPC-richtlijn voldoen. Gelet hierop, is het niet meer opportuun een dergelijk plan op te stellen. Daarom worden in het BEES-A alsnog ook emissiegrenswaarden gegeven voor categorie I-installaties ofwel bestaande stookinstallaties en daarmee de implementatie ook juridisch afgerond. Daarbij zijn de in de LCP-richtlijn gegeven emissiegrenswaarden voor op onder andere kolen, zware stookolie, gasolie en gasvormige brandstoffen gestookte installaties als uitgangspunt genomen.

Ik heb heden een gelijklopende brief gezonden aan de Voorzitter van de Eerste Kamer der Staten-Generaal.

De minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. M. Cramer